

Chương 2

Có Phải Là Trai Đẹp Không

Khi tôi đang thở than trước màn hình máy thì QQ¹ nhấp nháy Ngô Phàm bảo tôi đến trạm Bắc Kinh đón người. Ngô Phàm là người phụ trách diễn đàn của một trang mạng, còn tôi trong lúc rảnh rỗi đã lăn lộn vào diễn đàn này làm admin. Cứ mỗi lần nói chuyện qua lại dăm ba câu với nhau, chúng tôi đã trở thành người quen, hoặc là tôi đã trở thành người hầu của anh ta, chỉ cần anh ta không có thời gian đi làm việc gì đó, là lại làm phiền đến tôi. Nói đến chuyện diễn đàn, tôi quả thực không phải là người chạy theo mốt, trong khi người khác đã chơi Wechat và Weibo, thì tôi vẫn còn cố sống cố chết bám lấy cái diễn đàn cổ hủ này.

Đừng hỏi tôi tại sao lại nhạt nhẽo thư vậy, nguyên nhân có mà hàng tá, nhưng nguyên nhân trực quan nhất là bởi bọn trẻ trong diễn đàn thú vị lắm, ngoài những nhân vật tinh anh ở nước ngoài ra, thì đều là học sinh chưa tốt nghiệp cấp ba, sau đó là hạng yêu tinh già giả vờ non tơ như tôi đây.

Tôi biết chuyện gần đây diễn đàn sắp tụ họp, Ngô Phàm cũng đã nói với tôi nhiều lần, nhưng tôi thà chết chứ không tham dự. Đùa nhau đấy à, thời buổi này làm gì có cuộc gặp gỡ bạn mạng? Đó là chuyện quê mùa biết bao. Người chơi diễn đàn này đều là bọn con nít, tinh anh như người ta ai tham gia cái trò này, hưởng hờ là kẻ già mồm như tôi, cơ bản không thể gia nhập. Điều đáng xấu hổ nhất là, tôi luôn giả vờ non tơ nếu gặp mặt, đám trẻ nhìn thấy gái già tôi đây, tôi sợ sẽ làm hỏng con mắt của chúng. Thế nhưng (tôi hận cái từ chuyên ngoặt này ghê gớm) đứa trẻ phụ trách tiếp đón bỗng lăn đùng ra ôm, Ngô Phàm nói bằng giọng điệu sục sôi căm phẫn: “Cứu trận như cứu hỏa. Bạn bè nhiều năm như vậy rồi, chia tay giúp đỡ đi mà”. Tôi thực chẳng muốn làm người có tình có nghĩa, tôi đoán chắc nguyên nhân đứa trẻ này lăn đùng ra ôm nhanh như chớp thế kia là do Ngô Phàm sắp xếp, anh ta đã lợi dụng lòng đồng cảm của tôi. Nguyên văn lời của Ngô Phàm là: “Không thể bỏ mặc người ta nơi đầu đường xó chợ phải không?”. Đúng thật là không thể bỏ mặc ở ngoài đường, nhưng bỏ mặc ở đâu thì có dây mơ rễ má gì tới tôi sao?

“Không đi!”, tôi đâu có rồi hơi, “Hôm nay tôi còn cả đồng việc kia kìa”.

“Sao cô lại không biết phải trái thế nhỉ?”, Ngô Phàm nổi giận đùng đùng, từ vẻ mặt của anh ta, tôi có thể cảm nhận được anh ta đang muốn phun lửa vào mình.

“Dù hôm nay anh có có phun dầu mỡ thì tôi cũng sẽ không đồng ý đâu! Tại sao tôi phải biết phải trái với anh? Anh có cho tôi được đồng lương nào không?”

Tôi còn phải sử dụng mạng của công ty để xóa quảng cáo cho anh nữa đấy”, đừng rần với tôi, anh thấy kẻ dấm dớ như tôi đây sẽ biết phải trái hay sao? Rõ ràng là vô ích mà.

“Được rồi, cô nương đừng đi, giờ tôi sẽ đi công bố tuổi của cô vào nhóm!”. Tiếng buzz ở cửa sổ chat đã biểu đạt sự căm giận cùng quyết tâm phái tôi đi xuất chiến của Ngô Phạm.

Năm xưa tôi tin tưởng anh ta, nên đã nói cho anh ta biết tuổi thực, “Sau này đừng có lộ mặt ra ngoài đường một mình nhé, cẩn thận tôi cho anh biết tay! Nhân tiện đi xuống tiệm thuốc dưới tầng mua cho tôi nửa yến thuốc hồi hận, tôi phải uống cho bằng chết mới được”. Thực ra, lí lẽ Ngô Phạm nói tôi hiểu cả, chỉ có một điều duy nhất không thông, ấy chính là đạo gần đây tâm tính của bà cô đây không tốt, bất kể đón ai, chỉ cần dâm phải nòng súng của bà cô đây, thì đừng có trách bà cô đây vô tình.

Nói theo cách văn vẻ thì, đây là một mùa hạ nóng bức, nhưng buổi đêm lại mát mẻ hơn ban ngày nhiều. Khi đường phố Bắc Kinh bắt đầu vắng vẻ, thì trạm xe Bắc Kinh vẫn cứ náo nhiệt phồn hoa. Giờ phút này, tôi thật sự muốn giết người, “Bà cô đây đã đợi nhà ngài hai tiếng đồng hồ rồi, chuyến tàu của ngài có đáng tin không thế? Tàu xe giờ đã có mặt ở mọi nơi cả rồi, tàu cao tốc tay hơi khó một tí, nhưng ngài từ đâu tới vậy, lẽ nào con tàu màu xanh lại tái xuất giang hồ rồi sao? Tàu hỏa mà trễ như vậy... Xem như tôi đã được mở mang tầm mắt rồi”.

Sau khi cố gắng ổn định lại cảm xúc, tôi vẫn cứ cảm thấy phần nộ, giọng nói trong điện thoại vô cùng dễ nghe, nói với tôi rằng “Chuyến tàu tôi đi sẽ đến muộn một chút”. Chỉ có điều, nó chẳng có ích gì với cơn phần nộ của tôi cả. Đứng trong dòng người những hai tiếng đồng hồ, tôi đã gắng gượng nhẫn nhịn lắm rồi, lại còn phải giơ tấm bảng diên rồ lên nữa. Mỗi lần nhìn thấy đoàn người ra khỏi ga tàu, còn phải cố nặn ra nụ cười thật tươi, rồi gật đầu, đưa tấm bảng lên trước tôi thực sự chú cảnh sát tưởng tôi là người chèo kéo khách cho mấy khách sạn trong ga tàu.

“Xin lỗi, xin lỗi. Để chị phải đợi lâu rồi, không ngờ chuyến tàu lại đến trễ như vậy”. Khi tôi đang cúi đầu nhìn chăm chăm xuống mặt sàn, thì một giọng nói vang lên trên đầu. Khoảnh khắc ấy, tôi muốn ngẩng phát đầu lên rồi ném tấm bảng tên vào mặt anh ta biết bao, nhưng, nhưng mà, khi tôi ngẩng đầu lên, thì chỉ còn lại là nụ cười ngây ngốc - ôi trai đẹp! Thì ra là trai đẹp! Xin đừng nói tôi không có khí tiết vững vàng. Khi bạn đã chần đờ gói chiếc ba mươi ba năm, tất cả đàn ông bên cạnh đều nhường bộ lui binh, đến con muỗi bay xẹt qua cũng là muỗi cái, bỗng dưng một ngày nọ được nhìn thấy trai đẹp thử xem, bạn cảm thấy mình có thể như tôi không? Khí tiết làm sao mà đánh đổi được trai đẹp kia chứ!

Trước đó, tôi không thừa nhận tôi là kẻ si mê. Tôi không theo đuổi phim Hàn, không xem chương trình quyền người đẹp, có chăng chỉ là mấy bộ phim Mỹ có đàn ông rần rỏi hoặc là cùng Chân Chân tưởng tượng về dáng vẻ chàng trai trẻ đẹp như hoa. Phải chăng cuối cùng ông trời đã bù đắp những gì còn nợ tôi? Cậu ta nhìn thấy tôi ngẩng đầu, mỉm cười, chỉ vào tấm bảng, “Đến đón tôi phải không? M?”.

Phải thanh minh rằng tôi không phải là M trong “Nhiệm vụ bất khả thi”², bạn cứ xem cái tên này như một kí hiệu là được. Khi mẫu hậu hạ sinh tôi, mong mỗi sinh cho tôi một ông anh trai, nên tên của tôi là “Muội Muội”. Và thế là M đã trở thành nickname của khi tôi vừa định giải thích tên của mình, thì bỗng lóa mắt trước nụ cười của cậu ta. Lừa giận, lừa giận là cái gì? Có liên quan gì tới tôi không?

“Không sao, không sao, cả đường vất vả rồi phải không?” Nói thật lòng, khi mở miệng nói ra những lời tục tĩu như vậy, tôi thật muốn tấn cho mình một trận. Lẽ nào tôi không nên xuất khẩu thành thơ, hoặc là ra ám hiệu gì đó sao? Dù sao thì tôi cũng là người làm việc với chữ nghĩa cơ mà. (Nghề nghiệp chính: Biên dịch; Nghề tay trái: Xóa bài viết, làm bài tập thay học sinh tiểu học... việc này tôi chưa từng làm). Mà thôi bỏ đi, dù sao cũng như vậy rồi, thôi không khoe mẽ xuất khẩu thành văn nữa, bụng réo lên ục ục tới tận bây giờ, đi bỏ cái gì vào bụng mới là việc làm thực tế.

Đừng nói tới chuyện nhìn thấy sắc là no bụng nữa, đó là chuyện sau khi bạn đã đánh chén no nê thỏa thuê. Khi bạn bị cơn đói hành hạ những một ngày trời, tôi không tên sắc sẽ biến hình com, tôi chỉ tin đồ ăn thực tế hơn sắc nhiều.

Nhắc đến việc ăn com, tôi buộc phải thừa nhận rằng, “Thỏ miết”³ và “thỏ hào” dù chỉ khác nhau một chữ, nhưng cảnh giới lại khác nhau một trời một vực. Thỏ hào là, cho dù chết đói cũng phải tìm một nơi để vung tiền như rác, còn thỏ miết thì chỉ cần có cái bỏ vào mồm là được, thế nên quán KFC bên đường đã trở thành mục tiêu của tôi.

Anh mỉm cười chỉ vào KFC: “Ồ đây sao? Cô chắc chắn chứ?”.

“Chắc chắn, chắc chắn!”, tôi gật đầu như bồ cùi. Đừng dông dài nữa, đứng gần ba tiếng đồng hồ, không đói ư? Đó là người không màng tới chuyện ăn uống của nhân gian. Thứ hai, người anh em tới muộn quá, người không xe, lại không tiền là tôi đây dẫn anh đi đâu ăn đồ ăn vặt đẳng cấp? Ăn no là được rồi, còn muốn xe đạp gì nữa đúng không?

“Ừm, chính là ở đây, KFC đối với tôi mà nói đã đủ đẳng cấp rồi, một bữa com là một ngày lương của tôi đấy” hi, cười nhạo thì cứ cười nhạo đi, tôi không cần thiết phải vì thể diện mà bắt ví tiền của mình giảm béo... Ngày mai của ngày mai, chắc chắn là anh không quen tôi nữa rồi. Người ta bảo là mắt mặt trước mặt người lạ, không coi là mắt mặt.

“Chị ăn gì? Cứ ngồi đó đợi tôi, tôi đi mua”, anh đặt ba lô xuống ghế, gương mặt sáng rỡ, nếu không phải là buổi đêm, thì tôi dám cá rằng, nhiệt độ bên cạnh tôi sẽ tăng lên 20 độ.

Chỉ có điều, khi nhìn vào đôi mắt kia, tất cả những suy nghĩ trong tôi bỗng lui tất, cậu chàng kia trẻ biết bao... Chỉ nghĩ thôi mà cũng cảm thấy phạm tội. Good, đừng có lượn lờ trước mặt tôi nữa, thứ khiến tôi chảy nước miếng là hăm-bơ-gơ và khoai chiên, chứ không phải là cậu đâu...

“Sao chị không nhìn tôi thế? Mặt tôi khôì hài lắm đấy”, cậu ta ăn vài miếng rồi thôi.

“Tôi đói meo cả bụng rồi, cậu sẽ thương xót coca cola và khoai chiên của cậu sao?”, giả ngây giả ngốc, hỏi một đặng trả lời một nẻo, chính là kĩ thuật bắt giết.

“Này, ăn chậm chậm thôi, thật ngại khi để chị đợi lâu như vậy”, cậu ta đẩy đồ ăn đến cho tôi:

Đồ ăn là thứ thực tế nhất gió cuốn mây tan, nếu đã không thể hoang tưởng, thì còn phải kiên trì chờ đợi làm gì, tôi luôn là người theo chủ nghĩa hành động, có thực mới vực được đạo. Hình tượng thực nữ, là thứ vô ích vào lúc đói khát, hình tượng gì đó sao sánh bằng âm no.

Khi tôi ngồi lên ghế không muốn nhúc nhích, chứng tỏ tôi đã chén sạch đồ ăn rồi. Còn gì nữa? Ai về nhà nấy, ai tìm mẹ người nấy thôi, không, nên là tôi tìm mẹ tôi mới phải.

“Cậu sống ở đâu? Tôi đưa cậu về nhé?”, tôi nói với vẻ không dám khẳng định, “Tôi đưa cậu về nhé?”, cho nên ở đây tôi đã dùng câu hỏi. Trời tối như bung thế này, tôi còn không có cảm giác an toàn cơ mà.

“Bãi biển Bắc, nếu chị không ngại, chúng ta đi dạo đã nhé? Tôi hơi no.” Cậu ta nói mình hơi no, muốn đi dạo, thực ra tôi cũng hơi no... Chỉ là ngại không nói ra thôi. Có điều bãi biển Bắc ở đâu, gần đây sao? Bắc Kinh, ngoài Tuyên Vũ xưa và công viên Triều Dương ra, thì tôi không biết đâu với đâu cả.

Nhưng người ta nói muốn đi dạo, người ta là khách, dù sao thì tôi cũng phải làm tròn bổn phận chủ nhà chứ. Ở trên tôi vẫn chưa khai rằng tôi là kẻ mù đường nhỉ? Đi dạo thì đi dạo, đâu có giới hạn phương hướng.

“Đi thôi”, thừa lúc cậu ta xách hành lí, tôi bèn nhắn tin cho Chân Chân, “Lượn được một chàng trai đẹp ở bên đường, cậu ta có lòng đi tản bộ với tôi”.

Chân Chân trả lời: “Đi với anh ta đi, khi nào có nguy hiểm, hãy nhớ rằng, phía sau chị là 110⁴ của Bắc Kinh”, tôi bỏ điện thoại vào túi, quả thực là bó tay với người như Chân Chân.

Cặp đùi của trai đẹp dài miên man, tôi lẳng lẳng đi theo phía sau cậu ta, cúi đầu nghiền ngẫm. Bất chợt, cậu ta đi chậm lại, duy trì cùng tốc độ với tôi, “Người Bắc Kinh?”

“Ừm, cậu ngồi tàu lâu như vậy có mệt không? Hay là chúng ta bắt xe về nhà nhé?”, mặc dù phía sau tôi có 110, nhưng tôi vẫn nơm nớp lo sợ.

“Không mệt, chị không đi nổi sao? Các chị cả ngày mọc rễ ở văn phòng, không thường xuyên vận động phải không?” Hờ, định phân tranh cao thấp với tôi hả? Dù tôi có ngồi ở văn phòng cũng không kém hơn cậu, đừng bao giờ đọ lực của đôi chân với tôi. Ngày xưa tôi từng là quán quân chạy cự ly dài và vừa trong đại hội thể thao dành cho sinh viên đây, rồi có lúc cậu phải hô “stop”.

Đường phố Bắc Kinh bỗng trở nên yên tĩnh, hai chúng tôi còn yên tĩnh hơn cả đường phố. Tôi thoáng chút bối rối, suy nghĩ một lát, dù sao thì tôi cũng được xem là người Bắc Kinh, làm hướng dẫn viên cho vị khách từ xa tới xem như quà tặng nhỉ - cậu đã dùng sắc đẹp để lay động tôi. Tôi đã vô cùng khéo léo lựa chọn truyền thuyết của Bắc Kinh, tôi không thông thạo lịch sử, nhưng phim dã sử thì xem không ít. Múa rìu qua mắt thợ thì không được, nhưng múa rìu qua mắt một người vừa chân ướt chân ráo đến Bắc Kinh như cậu, thì tôi tự tin có thừa.

“Chị giỏi ăn nói như thế này, bạn trai chị chắc hẳn là không cô đơn đâu nhỉ. Có thiên phú kể chuyện, chị làm công việc có liên quan đến chữ nghĩa phải không?” Cậu ta đang thăm dò tôi sao? Có lẽ không phải là bắt chuyện làm quen, bởi vì chúng tôi đã ăn bữa tối cùng nhau rồi, chứ không phải là vừa gặp mặt nhau.

Chỉ có điều cậu là quân cứu viện mà Khi mời tới hay là ông trời phái tới để đả kích tôi vậy? Về chuyện bạn trai, tôi không biết phải trả lời làm sao, là “Tùng có”, hay trả lời là “Đang đọc thân”. Đây là cả một vấn đề, hơn nữa chủ đề nhạy cảm như thế này không nên thảo luận với người vừa mới quen nhỉ?

Bỗng dưng, một chiếc xe đi tới phía sau tôi, lướt qua người tôi nhanh như chớp. Cậu ta bắt lấy cánh tay tôi theo bản năng, kéo tôi vào mé trong, còn mình đi mé ngoài, “Xe cô ở Bắc Kinh điên cuồng thật đấy”. Tôi không biết xe cô có điên cuồng hay không, chỉ biết động tác của cậu ta khiến tôi không thể khống chế nổi mình.

Mỗi lần đi cùng Tô Dương, anh luôn để tôi đi mé trong, nắm lấy tay tôi khe khẽ, “Khi con giày vò anh quá, mé trong không có xe, như vậy thì em được an toàn rồi”. Tôi chợt lặng thinh, có vẻ cậu ta cũng không muốn nói thêm gì. Ánh đèn đỏ dừng, lòng tôi hốt hoảng.

“Cậu đã từng không nở chưa?”, không nở, không biết đã bao lâu rồi tôi không nói từ này. Tôi thừa nhận mình đã lơ đãng, cũng thừa nhận mình không biết phải nói gì. Cậu ta không hiểu, “Không nở ư? Lẽ nào chỉ có nhiều thứ không nở sao?”. Lối tư duy mang tính nhảy vọt đột ngột ập tới, quả nhiên không phải tất cả mọi người đều có thể phối hợp được với tiết tấu của tôi.

“Không nở, không nở thì sao mà có được”, tôi lẩm bẩm. Không phải là giải thích cho cậu ta nghe, mà là nói cho bản thân nghe. Biết bao chuyện sắp quên hoặc đã quên bỗng dưng ập tới, ngưng đọng lại trong không khí. Chỉ có điều, Tô Dương không có ở đây, không ai kéo tay của tôi, không ai nói với tôi rằng đừng nói không nở, nhất định phải nói không nở rồi xa! Đúng thế, không nở, chỉ là tôi nở rồi, nhưng lại không có được! Không nở, ai có thể nở buông bỏ những hồi ức liên quan đến anh?

Bầu không khí chợt lắng xuống, hồi ức là một chuyện đáng xấu hổ, còn tôi bỗng đánh mất đi tất cả sức lực, tôi sờ vào đồng xu như hình với bóng kia trong túi.

“Khỉ con, đoán đồng xu đi, đoán đúng anh sẽ dẫn em đi xem phim, đoán sai, em sẽ phải dẫn anh đi xem phim”. Nụ cười ấy khiến lòng tôi thảng thốt. Tôi đã chẳng thể nhớ nổi nội dung của bộ phim, mà chỉ nhớ dưới nụ cười ấy, tôi cầm đồng xu, tựa hồ vẫn có thể cảm nhận được độ ấm khi Tô Dương cúi đầu xoa tóc tôi.

Điện thoại ra sức hát: Cọ rửa cọ rửa... Đường phố bỗng náo nhiệt hẳn, tôi luống cuống nghe điện thoại.

“Cô chết ở xá xinh nào rồi? Mấy giờ rồi cô có biết không? Cô sẽ không chơi trò tiên trăm hậu tấu, đến nơi không nên đến đấy chứ?”, mẫu hậu đại nhân à, cuối cùng thì con đã biết mẫu hậu còn có một tên gọi khác - là am hiểu lòng người rồi, nể mặt mẫu hậu, con không so đo sự tuyệt tình của mẫu hậu đối với con nữa... và sẽ không để bụng ngôn từ sỉ nhục nhân cách con hồi nãy của mẫu hậu nữa.

“Người nhà lo lắng hả?”, điện thoại quá dõm, âm thanh oang oang, giọng nói của mẫu hậu trở nên vô cùng đanh thép. Tôi bối rối nở nụ cười, quay người, “Mẹ, lát nữa con sẽ điện cho mẹ, con đang trên đường về nhà. Chỉ một chốc nữa thôi là mẹ sẽ nhìn thấy bóng hình duyên dáng của con gái mẹ”.

“Đợi đã hồi nãy là giọng của ai thế? Ở cùng bạn khác giới hả? Được đấy, con bé này, cứ tiếp tục đi, tiếp tục đi. Coi như mẹ chưa gọi điện thoại cho cô, bóng hình duyên dáng của cô có thể không cần xuất hiện, có điều đừng đến những nơi không nên đến”, độ nhạy cảm của mẫu hậu không phải là hạng vừa.

Thế nhưng tôi vẫn luôn nghi ngờ, đây là mẹ tôi ư? Kể từ khi bắt đầu cho tới nay, bạn đã từng thấy bà yêu con gái mình như châu báu giống như những bà mẹ khác chưa?

Tôi gấp điện thoại lại, ngẩng đầu lên nhìn cảnh sắc bên đường, tôi chợt hết hoảng, đây là đâu? Sau khi đi được hai tiếng đồng hồ, tôi không biết mình đang ở đâu. Thì ra, kể chuyện thao thao bất tuyệt cũng sẽ lạc đường.

“Đây là công viên lâm quốc gia”, người đàn ông GPS thực là thức thời. Bà cô này biết đây là trung tâm triển lãm quốc gia, với điều kiện là ban ngày tôi có thể nhìn thấy bảng hiệu. Đợi đã, sao cậu ta biết đây là đâu? Không phải là cậu ta vừa mới chân ướt chân ráo tới Bắc Kinh hay sao?

Tôi chỉ tay vào cậu ta, “Cậu là ai, tới làm gì? Có tin sau lưng tôi có 110 ở Bắc Kinh không?”, chủ ý của Chân Chân cuối cùng đã phát huy tác dụng. Giờ phút này, không gì có thể hù dọa được người ta hơn là 110.

“Tôi là người Bắc Kinh mà, tôi vừa tốt nghiệp, về tới Bắc Kinh là chạy đến buổi gặp mặt, các chị cứ phải đến đón tôi bằng được...” , cậu ta thoáng bối rối, khóe miệng mang theo nụ cười mỉm. Sao tôi cứ có cảm giác quen quen! Hừ hừ, ai quen cậu ta chứ.

“Cậu không biết chủ động giới thiệu về bản thân à? Người Bắc Kinh mà còn nghe gì chuyện Bắc Kinh, cậu đã trả tiền chưa hả?”, chủ động nhận sai là có lí hả, cậu có biết cậu đã khiến chị gái này hiểu lầm rồi không? Tôi thật muốn dùng động từ hoặc động tác của ngón tay để biểu đạt cơn tim phẫn nộ của mình. Sau khi già mồm át lỗ phải xong, tôi nhớ lại những lời mình nói dọc đường, quả thực là tôi cư xử bần tăng tăng, không cho người ta cơ hội làm sáng tỏ... Chuyện “Vào trước là chủ” đúng là hại chết người ta. Thực ra, điều tôi muốn nói hơn là : “Nào, xin hãy bung đĩa đậu phụ tới đây cho tôi, để tôi đâm chết mình cho xong.”

Xe taxi ở Bắc Kinh vào ban đêm là đáng tin cậy nhất, hơn nữa không kén chọn khách, điều hiếm có nhất là luôn xuất hiện đúng thời điểm. Tôi vội vàng chặn xe, phớt lờ bóng lưng cô đơn bị tôi bỏ mặc ở công viên lâm quốc gia, chui thẳng vào xe. Cậu ta là người Bắc Kinh, ắt sẽ mò được đường về nhà. Có điều tôi không làm cậu ta lạc, mà khiến mình bị lạc... Dựa vào ghế, toàn thân tôi như bị rút hết sức lực. Vì sự lỗ mẫn của mình, nhưng nhiều hơn cả là vì câu “không nữ” kia...

Đêm Bắc Kinh trở nên tĩnh mịch vào hai giờ sáng. Đèn ne-on trên phố vẫn sáng lấp lánh, có điều chúng không soi được khuôn mặt thắm đẫm nước mắt của tôi, không nhìn ra được nỗi buồn đau của tôi. Nhìn từng ngọn đèn đường dần lùi lại phía sau, tôi khao khát được quay trở về ngày xưa xiết bao, ngày xưa - chỉ có

tôi và Tô Dương, chỉ có câu chuyện của tôi và nụ cười cung chiêu của Tô Dương.

Ghi chú:

1. Là phần mềm chat được dùng phổ biến ở Trung Quốc.
2. Là một bộ phim hành động điệp viên do Christopher McQuarrie
3. Con gián đất, để cho những người không có hiểu biết, lạc hậu,...
4. Ở Trung Quốc, tìm cảnh sát gọi 110.